

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 247 - Mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus Christ phán với các môn đồ của Ngài trước khi Ngài trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha:

Phần 19 - Lễ thật kèm theo những sự tốt lành dư dật của Đức Giê-hô-va .

Chúng ta đang tiếp học mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus Christ phán với các môn đồ của Ngài về việc họ phải báp -tem những người tin Chúa vào trong Danh của Đức Chúa Cha và của Đức Chúa Con và của Đức Thánh-Linh. Mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus không chỉ dành cho các môn đồ của Ngài, mà hết thảy những người tin Chúa cũng phải nhận biết ý nghĩa của sự báp-tem vào trong Danh của Đức Chúa Cha và của Đức Chúa Con và của Đức Thánh-Linh, cùng nhận biết trách nhiệm của mình phải làm theo mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng cứu chuộc mình, vì chỉ khi nào người tin Chúa đạt được tiêu chuẩn của Lời Chúa phán, thì người ấy mới thật sự là con kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ.

Ma-thi-ơ 28:18-20: **Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn đồ như vậy: Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận thế.**

Bản The Amplified Bible chép: **Jesus approached and, breaking the silence, said to them, All authority (all power of rule) in heaven and on earth has been given to Me. Go then and make disciples of all the nations, baptizing them into the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit. Teaching them to observe everything that I have commanded you, and behold, I am with you all the days (perpetually, uniformly, and on every occasion) to the very close and consummation of the age.**

Có nghĩa là: *Đức Chúa Jêsus đến gần, phá vỡ sự im lặng và phán với họ rằng: Hết thảy mọi quyền phép (của sự cai trị, mọi sự thống trị, mọi nguyên tắc, mọi quyền lực) ở trên trời (trong thiên đàng, trong vũ trụ) và trên đất đã được ban cho Ta. Hãy đi khiến muôn dân trở nên môn đồ Ta, báp-tem họ vào trong Danh của Đức Chúa Cha và của Đức Chúa Con và của Đức Thánh-Linh. Dạy họ tuân theo tất cả các mạng lệnh mà Ta đã phán dạy các người, và này, Ta ở cùng (trong tất cả các ngày, trong mọi hoàn cảnh, mọi lúc, mọi nơi, mọi duyên cớ, mọi trường hợp, liên tục không rời khỏi) các người cho đến khi mọi sự được hoàn thành cho thế hệ (thời đại) này.*

Chữ **Danh** được chép trong câu 18 trên, đó là chữ ὄνομα - onoma, số 3686 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *Bổn tánh, Uy quyền, Danh (Họ của tên);*

Trong các bài trước, chúng ta đã học về Danh của Đức Giê-hô-va, nghĩa là Danh của Đức Chúa Cha mà chính Ngài đã tỏ ra cho Môi-se biết, và ý nghĩa trọn vẹn của chữ **Danh** trong tiếng Hê-bơ-rơ và tiếng Hy-lạp, đó là *Bổn tánh, Sự Tôn trọng, Uy-quyền, Thanh Danh (Họ của tên).*

Xuất Ê-díp-tô ký 34:5-7: **Đức Giê-hô-va ngự xuống trong đám mây, đứng gần bên Môi-se và hô danh Giê-hô-va. Ngài đi ngang qua mặt người, hô rằng: Giê-hô-va! Giê-hô-va! là Đức Chúa Trời nhân từ, thương xót, chậm giận, đầy dẫy ân huệ và thành thực, ban ơn đến ngàn đời, xá điều gian ác, tội trọng, và tội lỗi; nhưng chẳng kể kẻ có tội là vô tội, và nhân tội tổ phụ phạt đến con cháu trái ba bốn đời.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép ba câu 5, 6 & 7 trên như sau: ⁵And the LORD^{H3068} descended^{H3381} in the cloud^{H6051}, and stood^{H3320} with him there^{H8033}, and proclaimed^{H7121} the name^{H8034} of the LORD^{H3068}. ⁶And the LORD^{H3068} passed^{H5674} by before^{H5921-H6440} him, and proclaimed^{H7121}, The LORD^{H3068}, The LORD^{H3068} God^{H410}, merciful^{H7349} and gracious^{H2587}, longsuffering^{H750-H639}, and abundant^{H7227} in goodness^{H2617} and truth^{H571}, ⁷Keeping^{H5341} mercy^{H2617} for thousands^{H505}, forgiving^{H5375} iniquity^{H5771} and transgression^{H6588} and sin^{H2402}, and that will by no^{H3808} means clear^{H5352} the guilty; visiting^{H6485} the iniquity^{H5771} of the fathers^{H1} upon the children^{H1121}, and upon the children's^{H1121} children, unto the third^{H8029} and to the fourth^{H7256} generation.

Có nghĩa là: *Đức Giê-hô-va từ trên trời ngự xuống trong đám mây và đứng bên Môi-se, công bố Danh Giê-hô-va. Đức Giê-hô-va đi ngang qua trước mặt Môi-se và công bố: Giê-hô-va, Giê-hô-va Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót và đầy dẫy sự nhân từ, chậm nóng giận, dư dật những sự tốt lành và lễ thật, duy trì sự thương xót đến ngàn đời, tha thứ sự gian ác cùng những sự vi phạm và tội lỗi, nhưng không coi kẻ có tội là vô tội; tra xét xử phạt những sự gian ác của tổ phụ trên con cháu và trên con cháu của con cháu trái ba đến bốn đời.*

Trong bài 247 này, chúng ta tiếp tục suy gẫm về *sự dư dật những Lễ thật* được tỏ ra trong ngày thứ Sáu khi

Đức Giê-hô-Va tạo nên muôn vật trên đất này và trong bài 247 này, chúng ta suy gẫm câu 27.

Sáng thế ký 1:27: Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.

Bản King James version chép câu 27 trên như sau: ²⁷So God^{H430} created^{H1254} man^{H120} in his own image^{H6754}, in the image^{H6754} of God^{H430} created^{H1254} he him; male^{H2145} and female^{H5347} created^{H1254} he them.

Có nghĩa là: *Như vậy, Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người trong ảnh tượng của chính Ngài, trong ảnh tượng của Đức Chúa Trời mà Ngài đã tạo nên người ấy; người nam cùng người nữ cũng do Ngài tạo nên họ.*

Trong bài trước chúng ta thấy Lời Chúa chép (trong câu 26) rằng: “Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất.”

Bản King James version chép: ²⁶And God^{H430} said^{H559}, Let us make^{H6213} man^{H120} in our image^{H6754}, after our likeness^{H1823}: and let them have dominion^{H7287} over the fish^{H1710} of the sea^{H3220}, and over the fowl^{H5775} of the air^{H8064}, and over the cattle^{H929}, and over all^{H3605} the earth^{H776}, and over every^{H3605} creeping^{H7431} thing that creepeth^{H7430} upon the earth^{H776}.

Có nghĩa là: *Đức Chúa Trời phán: Chúng ta hãy tạo nên loài người trong ảnh tượng của chúng ta, sau khi đã trở nên giống như chúng ta, hãy ban cho họ quyền thống trị trên tất cả loài cá của biển và trên tất cả các loài chim ở trong khoảng không và trên tất cả các loài thú và trên cả trái đất cùng trên tất cả các loài vật bò sát hay bò trên mặt đất.*

Đức Chúa Trời đã có dụng ý khi Ngài sử dụng ngôn ngữ để phán về việc Ngài làm nên loài người (trong câu 26) khác với nghĩa của việc Ngài tạo nên loài người (trong câu 27), vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời muốn tìm kiếm xem trong loài người, ai là người thật sự tìm kiếm Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ tỏ cho người đó biết ý nghĩa của Lễ thật trong các mạng lệnh của Ngài.

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là làm nên - made^{H6213} chép trong câu 26 trên, đó là chữ עָשָׂה - asah, số 6213 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *làm, thực hiện, chế tạo, hoàn thành, chọn, lập nên, sanh ra, tạo ra,*

Còn chữ mà bản tiếng Việt dịch là dựng nên - created^{H1254} chép trong câu 27 trên, đó là chữ בָּרָא - bara', số 1254 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *tạo nên, tạo ra, tạo thành, để lựa chọn, để kén chọn,*

Chữ người nam - male^{H2145} chép trong câu 27 trên, đó là chữ זָכָר - zakar, số 2145 ra từ chữ זָכַר - zakar, số 2142 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *giống đực, đàn ông, sự nhớ, sự nhớ lại, sự ghi nhớ, để đánh dấu, chứng cứ, tiêu chuẩn, mục đích, để nói ra, để kể lại chi tiết, để chú ý, để nhắc lại cho nhớ, giữ cho nhớ;*

Chữ người nữ - female^{H5347} chép trong câu 27 trên, đó là chữ נִקְבָּה - neqebah, số 5347 ra từ chữ נִקְבָּה - naqab, số 5344 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *người nữ, giống cái, để đâm, để chọc thủng, sự đâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bỏ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sạch, để phi báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm;*

Trong ngày thứ Sáu của cuộc sáng thế, Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của chính Ngài, nghĩa là Đức Giê-hô-Va đã quyết định tạo nên loài người giống hệt như Ngài trong sự công bình và sự thánh sạch của Lễ thật và như vậy, loài người xác thịt sẽ không thể sử dụng bất kỳ một hình ảnh nào để từ đó mà so sánh loài người với Đức Chúa Trời, vì không có một tạo vật nào, hoặc thiên sứ nào, hay là loài người, có thể nhìn thấy ảnh tượng của Đức Chúa Trời, nhưng thông qua Danh của Đức Giê-hô-Va và qua Lễ thật mà Đức Giê-hô-Va tỏ ra, mà loài người có thể nhận biết sự giống hệt như Đức Chúa Trời, đó là sự giống theo tiêu chuẩn trong sự công bình và sự thánh sạch của Lễ thật, là những sự chỉ có trong Giê-hô-Va Đức Chúa Trời, chứ không phải như những sự do loài người xác thịt tự nghĩ ra.

Theo cách nghĩ hạn chế của loài người xác thịt (vì người ta đã gọi công việc của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời làm trong bảy ngày đầu tiên dành cho loài người trên trái đất này là “*Bảy ngày sáng thế*” và gọi cuốn sách đầu tiên, trong năm sách do Môi-se cậy ơn của Đức Giê-hô-Va ban cho mà người chép xuống là “*năm sách của Môi-se*”) đó là sách *Sáng thế ký!* Nhưng theo Lễ thật thì sách mà chúng ta đã và đang gọi là *Sáng thế ký* đó, thì bảy ngày đầu tiên đó, Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã *thiết lập các nền tảng* cho muôn vật do Ngài tạo nên theo trình tự mà Đức Giê-hô-Va đã định cho kế hoạch “*tìm một dòng dõi thánh*”, nghĩa là sau khi đuổi Lucifer (tức là Satan) cùng bè đảng của hắn ra khỏi thiên đàng, thì Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết

định tìm một dòng dõi thánh cho Ngài, là dòng dõi không bao giờ phản bội, nhưng luôn trung trung thành với Đức Chúa Trời và yêu mến Đức Chúa Trời và dòng dõi đó sẽ được tìm thấy qua loài người mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định tạo nên theo ảnh tượng của Ngài, nghĩa là theo tiêu chuẩn của sự công bình và sự thánh sạch của Lễ thật, là những sự chỉ có trong Danh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời mà thôi.

Theo trình tự những công việc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã làm từ ngày thứ nhất (của cuộc sáng thế), Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tỏ riêng cho Môi-se, là người đầu tiên trong loài người được Đức Giê-Hô-Va chọn được ở trong sự vinh hiển của Ngài tới bốn mươi ngày và bốn mươi đêm ở trên núi Si-nai và tại trên núi đó, Đức Giê-Hô-Va đã tỏ cho Môi-se thấy những sự thuộc về thiên đàng, mà người sẽ chép xuống trong cuốn sách, được gọi là **“năm sách của Môi-se”**, hay là **“cuốn sách Luật pháp”**, ấy là để qua mọi sự đã được chép trong cuốn sách đó mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời nhận biết trong loài người, ai là người có lòng tìm kiếm Ngài và ai là người yêu mến Luật pháp của Ngài. Vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã biết trước rằng, A-đam thứ nhất sẽ sa ngã như Lucifer và sẽ chết vì cố không vâng giữ giữ mạng lệnh của Ngài, nên trong mọi điều Ngài đã phán ra cho Môi-se, thì Thần của Đức Giê-Hô-Va cũng cảm động Môi-se chép xuống theo ý Ngài và Đức Giê-Hô-Va cũng biết rằng, sẽ có một kỳ loài người sẽ chuyển dịch các sách thuộc về Kinh-Thánh đó ra nhiều thứ tiếng khác nhau và người ta sẽ không tôn trọng thứ ngôn ngữ mà Đức Giê-Hô-Va đã ban cho tuyển dân của Ngài, là dân Hê-bơ-rơ và cũng là thứ ngôn ngữ mà Đức Giê-Hô-Va đã dùng ngón tay của Ngài để chép mười điều răn của Ngài trên hai bảng đá mà ban cho Môi-se, để dạy lại cho dân Y-sơ-ra-ên. Đức Giê-Hô-Va biết trước những sự đó và Ngài đã cho phép những sự đó xảy ra để qua đó mà Ngài tìm được những người thật lòng kính sợ Ngài, yêu mến Ngài và tôn trọng các mạng lệnh của Ngài.

Thi-Thiên 14:2-3: Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống các con loài người, đặng xem thử có ai khôn ngoan, tìm kiếm Đức Chúa Trời chẳng. Chúng nó thay thảy đều bội nghịch, cùng nhau trở nên ô uế; chẳng có ai làm điều lành, dầu một người cũng không.

Thi-Thiên 82:6-7: Ta đã nói: Các ngươi là thần, hết thảy đều là con trai của Đấng Chí cao. Dầu vậy, các ngươi sẽ chết như loài người, sa ngã như một quan trưởng.

Trong các ngày đầu tiên mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã làm những công việc dành cho kế hoạch tìm một dòng dõi thánh đó, ngoại trừ công việc của ngày thứ Hai là Đức Giê-Hô-Va không có một nhận định nào về công việc của Ngài đã làm ra, thì mọi công việc khác đều được Đức Giê-Hô-Va nhận định là **tốt lành** và riêng công việc tạo nên loài người trong ngày thứ Sáu, thì Đức Giê-Hô-Va thấy điều đó là **rất tốt lành**. Điều Đức Giê-Hô-Va đã thấy là **tốt lành** đó không phải là sự tốt lành theo cách loài người xác thịt muốn, nhưng là **tốt lành** cho kế hoạch tìm một dòng dõi thánh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Ngay trong công việc của Đức Giê-Hô-Va được chép trong câu 27, là công việc thuộc về ngày thứ Sáu của Ngài, chúng ta thấy có những sự lạ lùng khi chúng ta nhìn vào Lễ thật mẫu nhiệm được tỏ ra qua ý nghĩa gốc của tiếng Hê-bơ-rơ về người nam cùng người nữ.

Sáng thế ký 1:27: Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.

Chữ người nam - male^{H2145} chép trong câu 27 trên, đó là chữ זָכָר - zakar, số 2145 ra từ chữ זָכַר - zakar, số 2142 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **giống đực, đàn ông, để nhớ, để ghi nhớ, sự nhớ lại, để đánh dấu, chúng có, tiêu chuẩn, mục đích, để nói ra, để kể lại chi tiết, để chú ý, để nhắc lại cho nhớ, giữ cho nhớ;**

Chữ người nữ - female^{H5347} chép trong câu 27 trên, đó là chữ נִקְבָּהּ - neqebah, số 5347 ra từ chữ נִקְבָּהּ - naqab, số 5344 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **người nữ, giống cái, để đâm, để chọc thủng, sự đâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bỏ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sả, để phỉ báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm;**

Trong câu 27 này, Đức Giê-Hô-Va đã tỏ ra công việc của Ngài bao gồm hai phần rất rõ ràng.

Phần đầu của câu 27 chép: **Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời;**

Chúng ta cần nhận biết một điều rất quan trọng, đó là bất kỳ khi nào Đức Giê-Hô-Va nhắc lại hai lần về Danh Ngài, hay là về một dân nào hoặc là về một từ nào trong một câu, trong một mạng lệnh, thì điều đó là một sự cảnh báo loài người không được coi thường, nhưng phải để ý, vì đó là điều rất quan trọng, vì Đức Giê-Hô-Va biết rõ những sự hay chết của xác thịt loài người thường bỏ qua, hoặc coi thường các mạng lệnh của

Ngài, nên Ngài sử dụng sự nhắc lại Lời Ngài để làm một dấu, một sự nhắc nhở, sự cảnh cáo.

Trong câu 27 trên, Đức Giê-hô-Va nhắc lại hai lần chữ **loài người được dựng nên như hình Đức Chúa Trời**, trước khi Ngài nói đến phần sau cùng, là **người nam cùng người nữ**,

Trong phần đầu của câu 27 trên, Đức Giê-hô-Va nhắc hai lần về loài người được dựng nên giống như hình Đức Chúa Trời, ấy là Ngài phán về tâm linh (A-đam) của loài người, là thần linh, chứ không phải là nói về loài người xác thịt thuộc về bụi đất, là phần được nói ở phần cuối của câu 27, đó là **Ngài dựng nên người nam cùng người nữ**.

Khi chúng ta nhìn thấy những sự khác biệt (*chỉ những người nào được Đức Thánh-Linh tỏ ra cho biết theo mục đích của Ngài, thì những người ấy mới biết được mà thôi*) được tỏ ra về ý nghĩa của hai chữ **làm nên** (trong câu 26) và hai chữ **dựng nên** (trong câu 27), thì chúng ta phải biết rằng, Đức Giê-hô-Va đang thử lòng loài người, xem ai là người thật sự nhận biết Danh Đức Giê-hô-Va và tôn trọng những sự tỏ ra của Ngài, vì khi chúng ta nhìn vào Lời của Đức Chúa Trời thì ấy cũng là lúc Thần của Đức Giê-hô-Va nhìn vào trong lòng, tức là trong tư tưởng và trong linh hồn chúng ta, xem chúng ta đang làm gì đối với Lời của Ngài.

Nếu người ta nhìn vào Lời của Đức Chúa Trời hoặc để đọc, hoặc để học, hoặc là để tìm kiếm thông tin người ấy có cần cho ý riêng mình, thì Đức Thánh-Linh sẽ để cho người ấy tự do tìm kiếm, còn Ngài sẽ không tỏ ra cho người ấy biết bất kỳ điều gì đã được ẩn giấu trong các Lời của Ngài.

Nhưng nếu là một người chuyên tìm kiếm những sự được giấu kín trong Lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh, với một tấm lòng kính sợ Đức Chúa Trời và yêu mến các Lời của Ngài, để nhận biết ý muốn của Đức Chúa Trời hoặc để nhận được những sự dạy dỗ cho linh hồn mình, hoặc cho công việc của Nước Đức Chúa Trời, thì bấy giờ, Đức Thánh-Linh sẽ thấp sáng ngọn đèn của Ngài (**linh tánh của loài người**) trong người ấy và Ngài sẽ tỏ cho người ấy biết những sự người ấy cần phải biết, liên quan đến chức vụ hoặc những sự người ấy có cần biết, như Lời Chúa đã có chép.

Thi-Thiên 119:1-20: Phước cho những người trọn vẹn trong đường lối mình, đi theo luật pháp của Đức Giê-hô-va, phước cho những người gìn giữ chứng cớ Ngài, và hết lòng tìm cầu Ngài. Họ không làm trái phép công bình, nhưng đi trong các lối Ngài. Chúa đã truyền cho chúng tôi các giềng mối Chúa, hầu cho chúng tôi cẩn thận giữ lấy. Ô! chớ chi đường lối tôi được vững chắc, để tôi giữ các luật lệ Chúa! Khi tôi chăm chỉ về các điều răn Chúa, thì chẳng bị hổ thẹn. Khi tôi học các đoán ngữ (ngôn ngữ đoán xét - judgments) công bình của Chúa, thì tôi sẽ lấy lòng ngay thẳng mà ngợi khen Chúa. Tôi sẽ giữ các luật lệ Chúa; Xin chớ bỏ tôi trọn. Người trẻ tuổi phải làm sao cho đường lối mình được trong sạch? Phải cẩn thận theo lời Chúa. Tôi hết lòng tìm cầu Chúa, chớ để tôi lạc các điều răn Chúa. Tôi đã giấu lời Chúa trong lòng tôi, để tôi không phạm tội cùng Chúa. Hỡi Đức Giê-hô-va, đáng ngợi khen Ngài. Xin dạy tôi các luật lệ Ngài. Tôi lấy môi thuật lại các mạng lệnh miệng Chúa phán ra. Tôi vui mừng về đường chứng cớ Chúa, như thể vui mừng về của cải hiếm hiem. Tôi sẽ suy gẫm về giềng mối Chúa, chăm xem đường lối của Chúa. Tôi ưa thích luật lệ Chúa, sẽ chẳng quên lời của Chúa. Xin Chúa ban ơn lành cho tôi tớ Chúa, để tôi được sống; Thì tôi sẽ giữ lời của Chúa. Xin Chúa mở mắt tôi, để tôi thấy sự lạ lùng trong luật pháp của Chúa. Tôi là người khách lạ trên đất, xin chớ giấu tôi các điều răn Chúa. Linh hồn tôi hao mòn vì mong ước các mạng lệnh Chúa luôn luôn.

Tác giả của Thi-Thiên này (thầy tế lễ E-xơ-ra) là người chuyên nghiên cứu Luật pháp của Đức Giê-hô-Va, nên ông nhận biết trong Luật pháp (văn tự) của Đức Giê-hô-Va có chứa những sự lạ lùng, nghĩa là những sự mà nếu Đức Giê-hô-Va không tỏ ra cho, thì người ta không thể hiểu được những sự lạ lùng giấu ở trong đó.

Thầy tế lễ E-xơ-ra nhận biết rằng, nếu người ta không thông hiểu ý nghĩa của Luật pháp Đức Chúa Trời thì người ta không thể có sức để vâng giữ và làm theo Luật pháp của Đức Chúa Trời và điều đó cũng có nghĩa là người ta sẽ không thể thắng được tội lỗi và không thể thấy được Đức Giê-hô-Va.

Thầy tế lễ E-xơ-ra nhận biết rằng, nếu như tâm trí của ông không được đổi mới, không được thanh sạch, thì ông không thể vâng giữ Luật pháp của Đức Chúa Trời được, dù người ta có thể thuộc lòng các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Giê-hô-Va!

Thầy tế lễ E-xơ-ra cũng nhận biết rằng, Đức Giê-hô-Va có quyền **ban ơn lành (đổi xử hào phóng, rộng rãi)** cho những người nào Ngài muốn, hầu cho tâm linh người ấy được phục hồi sự sống (**חַיִּים - chayah**), để quản trị xác thịt mình, gìn giữ và làm theo Luật pháp của Đức Chúa Trời, nên ông đã cầu xin Đức Giê-hô-Va

ban ơn lành (đổi xử hào phóng, rộng rãi) cho tâm linh ông, hầu cho ông sẽ **giữ được lời của Chúa**.

Nếu E-xơ-ra, là một thầy tế lễ và là một văn sĩ, là người thạo biết trong những điều răn luật lệ của Đức Chúa Trời đã truyền cho Y-sơ-ra-ên, mà còn lấy làm lo sợ cho sự yếu đuối và sự hay chết của xác thịt mình, thì chúng ta là dân sự của Chúa sẽ phải lo làm thế nào để có thể vâng giữ được Lời của Đức Chúa Trời ?

Đức Chúa Jêsus đã phán dạy các môn đồ của Ngài về giá trị thật của những Lời mà Ngài đã phán.

Giăng 6:51-65: **Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta. Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lễ nào người nầy lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống. Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ phụ các người đã ăn, rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh nầy sẽ sống đời đời. Đức Chúa Jêsus phán những điều đó lúc dạy dỗ trong nhà hội tại thành Ca-bê-na-um. Có nhiều môn đồ nghe Ngài, thì nói rằng: Lời nầy thật khó; ai nghe được? Nhưng Đức Chúa Jêsus tự mình biết môn đồ lầm bầm về việc đó, bèn phán rằng: Điều đó xui các người vấp phạm sao? Vậy, nếu các người thấy Con người lên nơi Ngài vốn ở khi trước thì thế nào? Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống. Song trong vòng các người có kẻ không tin. Vì Đức Chúa Jêsus biết từ ban đầu, ai là kẻ không tin, ai là kẻ sẽ phản Ngài. Ngài lại phán rằng: Chính vì cớ đó, mà ta đã nói cùng các người rằng nếu Cha chẳng ban cho, thì chẳng ai tới cùng ta được.**

Trong thời kỳ sau rốt này, rất nhiều người mang danh là người tin Chúa, thậm chí là người đứng giảng (mà không phải do Đức Chúa Jêsus Christ chỉ định vào chức vụ đó), đã cho rằng, Kinh-Thánh phần Cựu ước là thuộc về dân Y-sơ-ra-ên chứ không thuộc về những người tin vào Danh Đức Chúa Jêsus Christ và thời kỳ sau rốt này là *thời kỳ ân điển* chứ không phải *thời kỳ của Luật pháp* như trước khi Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này để thi hành sự cứu chuộc, vì thế cho nên họ đã không giảng cho dân sự nhận biết giá trị quan trọng của Luật pháp mà Đức Giê-hô-va đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-nai (năm 1444 B.C.)!

Những người đó đã vấp phạm với Lời của Đức Chúa Trời và với Đức Chúa Jêsus Christ - Đấng cứu chuộc nhân loại. Họ vấp phạm vì họ đã không nhìn vào Lời của Đức Chúa Trời đã được chép trong Kinh-Thánh.

Khi Đức Chúa Jêsus phán rằng: **Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.** Ấy chẳng phải là Chúa Jêsus chỉ nói về các Lời mà Ngài đã trực tiếp phán với các môn đồ của Ngài và với những người đến nghe Ngài giảng (đang khi Ngài đang hiện diện với người ta giữa thế gian này), mà Ngài còn nói đến mọi Lời đã được tỏ ra cho Môi-se chép xuống trong cuốn sách Luật pháp cũng như các Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán với Áp-ra-ham, cũng là của Ngài nữa, vì Ngài - Đức Chúa Jêsus Christ là Lời Đức Chúa Trời.

Giăng 17:18-24: **Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian. Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy. Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một: Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con. Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.**

Khải huyền 19:11-16: **Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch hiện ra: Đấng cưỡi ngựa ấy gọi là Đấng Trung Tín và Chân Thật; Ngài lấy lễ công bình mà xét đoán và chiến đấu. Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mào triều thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được. Ngài mặc áo nhúng trong huyết, danh Ngài xưng là Lời Đức Chúa Trời. Các đạo binh trên trời đều mặc vải gai mịn, trắng và sạch, cưỡi ngựa bạch theo Ngài. Có một lưỡi gươm bén ở miệng Ngài ra, Ngài sẽ lấy nó mà đánh các dân, và cai trị họ bằng một cây gậy sắt. Ngài giày đạp thùng rượu cơn thịnh nộ của Đức**

Chúa Trời toàn năng. Trên áo tơi và trên đùi Ngài, có đề một Danh là Vua Của Các Vua Và Chúa Của Các Chúa.

Như phần trước cũng như các bài trước chúng ta đã học, khi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời thấy các công việc của Ngài đã làm trong các ngày thứ Nhất, ngày thứ Ba, ngày thứ Tư và ngày thứ Năm là tốt lành, ấy là Đức Giê-Hô-Va thấy những công việc mà Ngài đã làm cho kế hoạch **tìm một dòng dõi thánh** đó là tốt lành theo ý muốn của Ngài, dù công việc của các ngày đó đối với loài người xác thịt là sự gây khó khăn, gây phiền muộn cho xác thịt của người ta và nếu loài người không nhận được những sự tỏ ra bởi Thần của Đức Giê-Hô-Va (là Đức Thánh-Linh, Thần Lễ thật) thì người ta sẽ cảm thấy khó chịu, nghi ngờ và không thể hiểu được tại sao Đức Chúa Trời là Đấng tốt lành mà Ngài lại tạo nên những sự gây khó khăn cho loài người như vậy?

Vua Sa-lô-môn dù khôn ngoan đến đâu mặc dầu, nhưng vì người đã không được Thần của Đức Giê-Hô-Va tỏ cho biết những sự mâu nhiệm, thì người (vua Sa-lô-môn) cũng không thể biết được, vì thế cho nên người (vua Sa-lô-môn) đã viết trong sách Truyền đạo của mình rằng: **“Ta đã thấy công việc mà Đức Chúa Trời ban cho loài người là loài người dùng tập rèn lấy mình. Phàm vật Đức Chúa Trời đã làm nên đều là tốt lành trong thì nó. Lại, Ngài khiến cho sự đời đời ở nơi lòng loài người; dầu vậy, công việc Đức Chúa Trời làm từ ban đầu đến cuối cùng, người không thể hiểu được.”** (Truyền đạo 3:10-11)

Những sự đã được chép trong Kinh-Thánh đều thuộc về thần linh và sự sống, nghĩa là thuộc về Lễ thật đời đời, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Luật pháp đời đời của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên khi loài người còn sống trong thân thể xác thịt mình ở trên đất này mà không hết lòng tìm kiếm Đức Chúa Trời và nếu người ta không kính sợ Đức Chúa Trời và không yêu mến Lời của Đức Chúa Trời, thì chẳng một ai có thể hiểu được những sự lạ lùng trong Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Jêsus đã phán về điều kiện để người ta có thể hiểu được ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời, đó là: **Giăng 14:21: Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.**

Chữ **ta** mà Chúa Jêsus đã phán đây là nói về chính Ngài, là Con một của Đức Chúa Trời và là Lời Đức Chúa Trời, chứ không nói về thân thể xác thịt của Ngài.

Hãy nhớ rằng, Đức Chúa Jêsus với Đức Chúa Cha là một, vì thế cho nên khi Chúa Jêsus phán rằng: **Ai có các điều răn của ta** thì ấy không phải là Đức Chúa Jêsus có các điều răn riêng của Ngài, hay là các điều răn đó là khác với mười điều răn của Đức Chúa Trời (đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se), vì Chúa Jêsus đã tỏ cho các môn đồ của Ngài biết rằng, mọi sự Đức Chúa Cha có đều thuộc về Ngài.

Giăng 16:13-15: Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lễ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các người những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người. Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người vậy.

Trở lại với ý nghĩa mâu nhiệm về người nam cùng người nữ mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên trong ngày thứ Sáu của cuộc sáng thế.

Sáng thế ký 1:27: Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.

Bản King James version chép câu 27 trên như sau: ²⁷So God^{H430} created^{H1254} man^{H120} in his own image^{H6754}, in the image^{H6754} of God^{H430} created^{H1254} he him; male^{H2145} and female^{H5347} created^{H1254} he them.

Có nghĩa là: **Như vậy, Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người trong ảnh tượng của chính Ngài, trong ảnh tượng của Đức Chúa Trời mà Ngài đã tạo nên người ấy; người nam cùng người nữ cũng do Ngài tạo nên họ.**

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là **dựng nên - created^{H1254}** chép trong câu 27 trên, đó là chữ **בָּרָא** - bara' số 1254 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **tạo nên, tạo ra, tạo thành, để lựa chọn, để kén chọn,**

Chữ **người nam - male^{H2145}** chép trong câu 27 trên, đó là chữ **זָכָר** - zakar, số 2145 ra từ chữ **זָכַר** - zakar, số 2142 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **giống đực, đàn ông, để nhớ, để nhớ lại, ghi nhớ, sự nhớ lại, đánh dấu, chứng cứ, tiêu chuẩn, mục đích, để nói ra, để kể lại chi tiết, để chú ý, để nhắc lại cho nhớ, giữ cho nhớ;**

Chữ **người nữ - female^{H5347}** chép trong câu 27 trên, đó là chữ **נְקִיבָה** - neqebah, số 5347 ra từ chữ **נָקַב** -

naqab, số 5344 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *người nữ, giống cái, để đâm, để chọc thủng, sự đâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bổ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sạch, để phỉ báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm;*

Lời Chúa chép trong câu 27 đã tỏ ra lẽ mầu nhiệm về hai thân thể trong một người, một thân thể **thuộc về trời**, là A-đam, được gọi là *giống đực*, vì được Đức Giê-Hô-Va đặt vào bên trong thân thể **thuộc về đất**, được gọi là *giống cái* mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã lấy bụi trên mặt đất để nắn nên hình (*cái bình, cái khung, cái khuôn*) của A-đam và thân thể đó được ví là **nhà tạm** cho A-đam vậy, như Kinh-Thánh có chép.

1 Cô-rinh-tô 15:40-49: Lại cũng có hình thể thuộc về trời, hình thể thuộc về đất, nhưng vinh quang của hình thể thuộc về trời với vinh quang của hình thể thuộc về đất thì khác nhau. Vinh quang của mặt trời khác, vinh quang của mặt trăng khác, vinh quang của ngôi sao khác; vinh quang của ngôi sao này với vinh quang của ngôi sao kia cũng khác. Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân thể đã gieo ra là hay hư nát, mà sống lại là không hay hư nát; đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; đã gieo ra là thể huyết khí, mà sống lại là thể thiêng liêng (*spiritual body - thân thể thuộc linh*). Nếu đã có thể huyết khí, thì cũng có thể thiêng liêng (*spiritual body - thân thể thuộc linh*); ấy vậy, có lời chép rằng: Người thứ nhất là A-đam đã nên linh hồn sống. A-đam sau hết là thân ban sự sống. Nhưng chẳng phải thể thiêng liêng (*spiritual body - thân thể thuộc linh*) đến trước, ấy là thể huyết khí; rồi thể thiêng liêng (*spiritual body - thân thể thuộc linh*) đến sau. Người thứ nhất bởi đất mà ra, là thuộc về đất, người thứ hai bởi trời mà ra. Người thuộc về đất thể nào, thì những kẻ thuộc về đất cũng thể ấy; người thuộc về trời thể nào, thì những kẻ thuộc về trời cũng thể ấy. Như chúng ta đã mang ảnh tượng của người thuộc về đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh tượng của người thuộc về trời. Các chữ (*spiritual body - thân thể thuộc linh*) là dịch theo nguyên bản tiếng Hy-lạp (Greek).

2 Cô-rinh-tô 5:1-10: Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. Vì chúng ta thật than thở trong nhà tạm này, mà hết sức mong được mặc lấy nhà chúng ta từ trên trời, miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo, không trần truồng. Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm này, than thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi. Đấng đã gây dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của tin của Đức Thánh Linh cho chúng ta. Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin cậy, và biết rằng khi chúng ta đang ở trong thân thể này thì cách xa Chúa vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy. Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin cậy, muốn lìa bỏ thân thể này đặng ở cùng Chúa thì hơn. Cho nên chúng ta dầu ở trong thân thể này, dầu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa. Bởi vì chúng ta thấy đều phải ứng hầu trước tòa án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận lãnh tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác thịt.

Lời Chúa trong câu 27 trên cho chúng ta thấy Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người giống như hình Ngài và Đức Chúa Trời cũng tạo nên người nam cùng người nữ, nhưng có một điều rất quan trọng và phần nhiều bản dịch đã không tôn trọng ngôn ngữ chép trong nguyên bản tiếng Hê-bơ-rơ, vì thế cho nên người ta đã vi phạm bản quyền và mắc tội với Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Jêsus đã phán rằng:

Ma-thi-ơ 5:17-19: Các người đừng tưởng ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng.

Bây giờ chúng ta cùng trở lại với Lời Đức Chúa Trời được chép trong Sáng thế ký 1:26 và 27:

Sáng thế ký 1:26-27: Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.

Bản King James version chép: ²⁶And God^{H430} said^{H559}, Let us make^{H6213} man^{H120} in our image^{H6754}, after

our likeness^{H1823}: and let them have dominion^{H7287} over the fish^{H1710} of the sea^{H3220}, and over the fowl^{H5775} of the air^{H8064}, and over the cattle^{H929}, and over all^{H3605} the earth^{H776}, and over every^{H3605} creeping^{H7431} thing that creepeth^{H7430} upon the earth^{H776}. 27 So God^{H430} created^{H1254} man^{H120} in his own image^{H6754}, in the image^{H6754} of God^{H430} created^{H1254} he him; male^{H2145} and female^{H5347} created^{H1254} he them.

Có nghĩa là: **Đức Chúa Trời phán: Chúng ta hãy tạo nên loài người trong ảnh tượng của chúng ta, sau khi đã trở nên giống như chúng ta, hãy ban cho họ quyền thống trị trên tất cả loài cá của biển và các loài chim ở trong khoảng không và trên tất cả các loài thú và trên cả trái đất cùng trên tất cả các loài vật bò sát hay bò trên mặt đất. Vậy Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người giống như ảnh tượng Ngài, trong ảnh tượng của Đức Chúa Trời mà Ngài đã tạo nên người ấy; người nam (giống đực) cùng người nữ (giống cái) cũng do Ngài tạo nên họ.**

Trong câu 26 trên, Lời Chúa có chép rằng: *sau khi đã trở nên giống như chúng ta, hãy ban cho họ quyền thống trị after our likeness^{H1823}: and let them have dominion^{H7287} ...*

Trong câu 27, Lời Chúa cũng nhắc lại chữ họ - them - này: *người nam (giống đực) cùng người nữ (giống cái) cũng do Ngài tạo nên họ - male^{H2145} and female^{H5347} created^{H1254} he them.*

Giống đực là nói về A-đam - loài người, được bản dịch tiếng Việt chép là **thể thiêng liêng**, bản King James version chép: **spiritual body - thân thể thuộc linh** (trong 1 Cô-rinh-tô 15:44-46).

Giống cái là nói về thân thể xác thịt được Đức Giê-hô-Va tạo nên bằng bụi đất, bản tiếng Việt chép là **thể huyết khí**, còn bản King James version chép là **natural body - thân thể thiên nhiên**.

Trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ có phân biệt **giống đực** và **giống cái**. **Giống đực** là tạo vật không thể cất chứa và không thể đựng được tạo vật khác trong mình, còn **Giống cái** là tạo vật có thể cất, chứa, đựng trong mình các tạo vật khác tùy theo khả năng chứa đựng của tạo vật được nhiều hay ít.

Cái chai, cái bình, cái nhà, chiếc xe hơi, máy bay, tàu, thuyền... được gọi là giống cái. Thân thể xác thịt của loài người là giống cái, nó có thể chứa đựng hàng ngàn các tạo vật thuộc linh ở trong thân thể đó.

Tâm linh loài người được tạo nên bởi hơi thở của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời, được gọi là **giống đực**, vì nó không thể sanh sản được và nó cũng không thể chứa đựng được một tạo vật nào khác vào trong nó.

Bất kỳ một tạo vật nào mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên, đều có mục đích và có công việc được giao cho tạo vật đó phải làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Cũng một nguyên tắc đó đối với loài người mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên trên đất này và trong bài chúng ta học hôm nay, chúng ta cùng nhau suy gẫm về mục đích và trách nhiệm của **người nam cùng người nữ** mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên trong ngày thứ Sáu của cuộc sáng thế.

Sáng thế ký 1:27: Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là **dựng nên - created^{H1254}** chép trong câu 27 trên, đó là chữ **בָּרָא** - bara' số 1254 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **tạo nên, tạo ra, tạo thành, để lựa chọn, để kén chọn,**

Chúng ta có thể thấy mục đích Giê-hô-Va Đức Chúa Trời dựng nên loài người qua ý nghĩa của chữ **dựng nên - created^{H1254}** được chép trong câu 27 trên, đó là **để lựa chọn, để kén chọn**. Sự **lựa chọn** hay **kén chọn** đây là nói về mục đích của sự **tìm một dòng dõi thánh** cho Đức Giê-hô-va.

Loài người do Giê-hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên theo ảnh tượng của chính Ngài, đó là thuộc về thần linh, là vô hình trước muôn vật mà Đức Chúa Trời đã tạo nên trên đất này, mà muôn vật mà Đức Giê-hô-va đã tạo nên trên đất này là có hình (hữu hình), vì thế cho nên để loài người có thể quản trị được muôn vật hữu hình trên đất này, thì loài người cũng phải có thân thể hữu hình, để muôn vật mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời sẽ giao cho loài người quản trị đó thấy được loài người mà vâng phục loài người, nên Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã lấy bụi đất để nắn nên một thân thể cho A-đam.

Sáng thế ký 2:4-8: Ấy là gốc tích trời và đất khi đã dựng nên, trong lúc Giê-hô-va Đức Chúa Trời dựng nên trời và đất. Và, lúc đó, chưa có một cây nhỏ nào mọc ngoài đồng, và cũng chưa có một ngọn cỏ nào mọc ngoài ruộng, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời chưa có cho mưa xuống trên đất, và cũng chẳng có một người nào cày cấy đất nữa. Song có hơi nước dưới đất bay lên tưới khắp cùng mặt đất, Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh khí vào lỗ mũi; thì người trở nên một loài sanh linh. Đoạn, Giê-hô-va Đức Chúa Trời lập một cảnh vườn tại Ê-đen, ở về hướng Đông, và đặt người mà

Ngài vừa dựng nên ở đó.

Chữ mà bản tiếng Việt là **nấn nên hình người** (câu 7), đó là chữ יצַר - yatsar, số 3335 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *thợ gốm, nắn, đúc, nặn theo thân hình, theo tâm vóc, cái khung, cái khuôn, cái bình;*

A-đam đã có từ trước trong Đức Chúa Trời trước khi thân thể bằng bụi đất được nấn nên theo tâm thức của A-đam và khi thân thể bằng bụi đất đó đã được nấn nên, thì bấy giờ Giê-hô-Va Đức Chúa Trời mới **hà sanh khí vào lỗ mũi của thân hình đó; thì người (A-đam) mới trở nên một loài sanh linh** (tức là một tạo vật có linh hồn sống trong thân thể đó). (chú thích chữ nghiêng là để diễn ý)

Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã không tìm thấy một tạo vật nào khác trong số các động vật mà Ngài đã tạo nên trên đất này, để làm người giúp đỡ cho A-đam, nên Đức Chúa Trời đã tạo nên một nữ để làm người giúp đỡ cho A-đam.

Sáng thế ký 2:18-23: **Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán rằng: Loài người ở một mình thì không tốt; ta sẽ làm nên một kẻ giúp đỡ giống như nó. Giê-hô-va Đức Chúa Trời lấy đất nấn nên các loài thú đồng, các loài chim trời, rồi dẫn đến trước mặt A-đam để xem người đặt tên chúng nó làm sao, hầu cho tên nào A-đam đặt cho mỗi vật sống, đều thành tên riêng cho nó. A-đam đặt tên các loài súc vật, các loài chim trời cùng các loài thú đồng; nhưng về phần A-đam, thì chẳng tìm được một ai giúp đỡ giống như mình hết. Giê-hô-va Đức Chúa Trời làm cho A-đam ngủ mê, bèn lấy một xương sườn, rồi lấp thịt thể vào. Giê-hô-va Đức Chúa Trời dùng xương sườn đã lấy nơi A-đam làm nên một người nữ, đưa đến cùng A-đam. A-đam nói rằng: Người này là xương bởi xương tôi, thịt bởi thịt tôi mà ra. Người này sẽ được gọi là người nữ, vì nó do nơi người nam mà có.**

Trở lại với quyết định ban đầu của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời về việc Ngài tạo nên loài người và tạo nên người nam cùng người nữ.

Sáng thế ký 1:27: **Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ.**

Chữ **người nam - male**^{H2145} chép trong câu 27 trên, đó là chữ זָכָר - zakar, số 2145 ra từ chữ זָכַר - zakar, số 2142 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *giống đực, đàn ông, để nhớ, để nhớ lại, ghi nhớ, sự nhớ lại, đánh dấu, chứng cứ, tiêu chuẩn, mục đích, để nói ra, để kể lại chi tiết, để chú ý, để nhắc lại cho nhớ, giữ cho nhớ;*

Trách nhiệm và công việc thuộc về **người nam (giống đực, đàn ông)** đó là phải ghi nhớ tất cả mọi sự thuộc về trách nhiệm của **người nam** (tức là **A-đam**) phải làm ở trước mặt Đức Chúa Trời và **người nam** phải tỏ cho **người nữ (là thân thể xác thịt của A-đam, là giống cái)** biết phần trách nhiệm cùng các công việc mà thân thể đó phải làm, theo như mạng lệnh mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã giao phó cho.

Khi Đức Giê-hô-va quyết định tạo nên người nam cùng người nữ, thì Lời Chúa có chép là **họ - them**, tại đây không chỉ nói về một người mà có hai thân thể, một thân thể thuộc về trời, là A-đam, một thân thể nữa thuộc về đất, đó là thân thể xác thịt của A-đam, mà Lời Chúa còn nói đến một người nữa được tạo nên bởi xương và thịt của thân thể xác thịt của người thứ nhất, là A-đam và A-đam đã gọi người thứ hai mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên từ xương và thịt của A-đam đó, là **người nữ**. Sau đó, A-đam đã gọi người nữ đó là Ê-va, có nghĩa là **“người ban sự sống”** vì từ Ê-va mà sanh ra những người khác nữa.

Chữ **người nữ - Woman**^{H802}, này là chữ אִשָּׁה - ishshah, số 802 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *nữ giới, đàn bà, giống cái, để ngoại tình, để làm vợ;*

Bây giờ chúng ta hãy suy gẫm việc Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã định trách nhiệm, mục đích cho **người nữ (giống cái)** mà Ngài đã tạo lập cùng với **người nam** trong ngày thứ Sáu của cuộc sáng thế.

Chữ **người nữ - female**^{H5347} chép trong Sáng thế ký 1 câu 27 trên, đó là chữ נֶקֶבָה - neqebah, số 5347 ra từ chữ נָקַב - naqab, số 5344 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *người nữ, giống cái, để đâm, để chọc thủng, sự đâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bổ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sạch, để phi báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm;*

Các đặc tính trên của người nữ là do Đức Giê-hô-va ấn định và người ta không thể loại bỏ khỏi thân thể này. Thân thể xác thịt của loài người được gọi là **giống cái, người nữ**, đó là thuộc về ý nghĩa *ngon*, tức là người ta sẽ nhìn thấy ở bên ngoài, mà không thể thấy được những sự vốn có ở bên trong thân thể xác thịt đó, là những sự đã được tỏ ra qua ý nghĩa của gốc chữ **người nữ - female**^{H5347} trong tiếng Hê-bơ-rơ, đó là: **để đâm,**

để chọc thủng, sự dâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bỏ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sả, để phỉ báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm;

Bất cứ một người nào khi đọc các tính nét trên, đều bắt ngờ và nghi ngờ về tính xác thực của nó, bởi vì mọi người đều nghĩ Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng tốt lành, không lẽ Ngài lại tạo nên một người nữ, một thân thể xác thịt cho loài người mà Ngài lại khiến cho thân thể đó có những tánh nét như vậy!

Chớ vội ngạc nhiên khi thấy các đặc tính trên được tỏ ra bởi chính Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời và Ngài đã thấy công việc đó là **rất tốt lành**, ấy là vì những đặc tính đó không có trong A-đam, mà chỉ có trong thân thể xác thịt bằng bụi đất của A-đam (loài người) mà thôi và trách nhiệm của A-đam (**giống đực**) là phải quản trị thân thể xác thịt (**giống cái**) này.

Bây giờ chúng ta hãy nhìn vào một đứa trẻ sau khi được sanh ra vài tháng tuổi, cha mẹ nó chưa thể dạy bảo nó điều chi, nhưng người ta có thể thấy một số hành vi, hành động của nó là không bình thường (theo khả năng hiểu biết của loài người xác thịt), đó là có những sự giận hờn, giận dữ khi nó đói. Hoặc khi nó biết ngồi, biết chọn đồ chơi, nó đã biết giành giật, thậm chí cấu, xé, đánh bạn cùng cỡ tuổi của nó, là người đang ngồi chơi cùng nó, là điều chưa có ai dạy nó, vậy thì những hành động đó đến từ đâu?

Đó là lý do mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên và Ngài cũng phán dạy dân Y-sơ-ra-ên phải dạy luật pháp đó con con cháu họ, thậm chí dạy cho trẻ thơ nữa. Điều đó không có nghĩa là dạy luật pháp cho con trẻ chưa biết chữ, chưa hiểu việc đời, nhưng là dạy luật pháp cho tâm linh (**giống đực**) của những con trẻ đó, vì công việc đó chính là sự thắp ngọn đèn tâm linh con trẻ đó cho nó biết phần trách nhiệm của nó trước sự sống lại và sự sống đời đời của chính nó, vì tâm linh của người ta là không có tuổi như thân thể xác thịt của loài người.

Châm ngôn 22:6: Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo; Dầu khi nó trở về già, cũng không hề lìa khỏi đó.

Chúng ta hãy xem Lời Chúa chép về trách nhiệm của **tâm linh**, tức là **người nam (giống đực)** khi đã được tái sanh bởi quyền phép của Đức Thánh-Linh và của Lễ thật, là phải quản trị những sự thuộc về xác thịt, là những sự có trong **người nữ (giống cái)** mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên cùng với **người nam (giống đực)** từ lúc ban đầu.

Ga-la-ti 5:1-26: Đấng Christ đã buông tha chúng ta cho được tự do; vậy hãy đứng vững, chớ lại để mình dưới ách tội mọi nữa. Tôi là Phao-lô nói với anh em rằng, nếu anh em chịu làm phép cắt bì, thì Đấng Christ không bỏ ích chi cho anh em hết. Tôi lại rao cho mọi người chịu cắt bì rằng, họ buộc phải vâng giữ trọn cả luật pháp. Anh em thấy đều muốn cậy luật pháp cho được xưng công bình, thì đã lìa khỏi Đấng Christ, mất ân điển rồi. Về phần chúng ta, ấy là bởi đức tin và nhờ Thánh Linh mà chúng ta được nhận lãnh sự trông cậy của sự công bình. Vì trong Đức Chúa Jê-sus Christ, cái điều có giá trị, không phải tại chịu phép cắt bì hoặc không chịu phép cắt bì, nhưng tại đức tin hay làm ra bởi sự yêu thương vậy. Anh em chạy giỏi; ai đã ngăn trở anh em đừng không cho vâng phục lễ thật? Sự xui giục đó không phải đến từ Đấng gọi anh em. Một ít men làm cho dậy cả đồng bột. Trong Chúa, tôi đối với anh em có lòng tin cậy nầy, là anh em chắc không có ý khác; nhưng kẻ làm rối trí anh em, bất luận người nào, sẽ chịu hình phạt về điều đó. Hỡi anh em, về phần tôi, nếu tôi còn giảng phép cắt bì, thì sao tôi còn bị bắt bớ nữa? Sự vấp phạm về thập tự giá há chẳng phải bỏ hết rồi sao? Nguyên cho kẻ gieo sự rối loạn trong anh em thà họ tự chặt mình là hơn! Hỡi anh em, anh em đã được gọi đến sự tự do, song chớ lấy sự tự do đó làm dịp cho anh em ăn ở theo tánh xác thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu thương làm đầy tớ lẫn nhau. Vì cả luật pháp chỉ tóm lại trong một lời nầy: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình. Nhưng nếu anh em cắn nuốt nhau, thì hãy giữ, kéo kẻ nầy bị diệt mất bởi kẻ khác. Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt. Vì xác thịt có những điều ưa muốn trái với những điều của Thánh Linh, Thánh Linh có những điều ưa muốn trái với của xác thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm được điều mình muốn làm. Nhưng, ví bằng anh em nhờ Thánh Linh chỉ dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật pháp. Vả, các việc làm của xác thịt là rõ ràng lắm: ấy là gian dâm, ô ướ, luông tuông, thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng, ganh gổ, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: hễ ai phạm những việc thể ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời. Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui

mừng, bình an, nhện nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ: không có luật pháp nào cấm các sự đó. Vả, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi. Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh Linh vậy. Chớ tìm kiếm danh vọng giả dối mà trêu chọc nhau và ghen ghét nhau.

Quý Sa-tan là kẻ thù nghịch Đức Chúa Trời đã biết sự bất toàn của người nữ mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên bởi thịt và xương của A-đam, nên hắn đã ẩn mình trong thân hình con rắn để đến gần Ê-va mà cám dỗ và lừa dối Ê-va. Ê-va đã sa vào chước cám dỗ và sự lừa dối của Sa-tan tại nơi vườn Ê-đen và Ê-va đã khiến cho A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, (vì A-đam đã không tỉnh thức trước mạng lệnh của Đức Giê-hô-va về việc Ngài đã cấm loài người ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, nên người đã nghe theo lời vợ mình, là Ê-va mà ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác từ tay của Ê-va đưa cho. Tội lỗi của A-đam đã khiến cho cả A-đam và Ê-va đều sa vào sự phán xét của Đức Giê-hô-va và sự chết đã vào trong loài người hết thảy.

Nếu như A-đam vâng giữ và tỉnh thức trước mạng lệnh của Đức Giê-hô-va và nếu như A-đam chú ý đến tạo vật mà Đức Giê-hô-va đã tạo nên, trong đó có thân thể xác thịt của A-đam và người nữ, thì A-đam sẽ phải cảnh giác trước những sự vốn có trong thân thể của mình và của người nữ, để không phạm tội. Cũng một lẽ đó, nếu tất cả những người tin Chúa đều có lòng kính sợ Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, tôn trọng Luật pháp của Đức Chúa Trời và yêu mến các điều răn của Ngài, mà ngày và đêm suy gẫm Luật pháp của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, như Đức Giê-hô-va đã phán với Giô-suê, thì tội lỗi sẽ không thể cai trị trong thân thể xác thịt của những người tin Chúa.

Trong các bài giảng đầu tiên của Đức Chúa Jêsus Christ tại trên núi gần thành Ca-bê-na-um, trong vùng Hồ Ga-li-lê, Ngài đã phán rằng:

Ma-thi-ơ 5:17-19: Các người đừng tưởng ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng.

Cả A-đam và Ê-va đã coi thường mạng lệnh của Đức Giê-hô-va về trái của cây biết điều thiện và điều ác nơi vườn Ê-đen, nên họ đã mắc phải bẫy của quỷ Sa-tan.

Ngày nay, rất nhiều người mang danh là người tin Chúa, đã không nhìn vào Lời Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh, mà lại nghe theo lời của những người đứng giảng, là những người không phải do Đức Chúa Jêsus Christ chỉ định vào chức vụ đó, mà cho rằng, thời đại ngày nay là thời kỳ của ân điển chứ không phải thời kỳ của luật pháp nữa, nên người ta không học luật pháp của Đức Chúa Trời, được chép trong phần mà người ta gọi là Cựu ước!

Vì những người đứng giảng đó đã không tin vào luật pháp của Đức Chúa Trời còn tác dụng cho đến ngày nay, nên họ đã không dạy dân sự của họ học và làm theo luật pháp của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên tội lỗi vẫn đang cai trị thân thể xác thịt của họ, còn tâm linh của họ thì chưa hề biết đến sự tái sanh là gì và vì cố đó mà những người trong hội của họ đã chống lại những người tin Chúa đã được tái sanh, được nói tiếng mới, có quyền phép của Đức Thánh-Linh để chữa lành kẻ bệnh và đuổi ma quỷ ra khỏi thân thể của những người khác. Chính sứ đồ Phao-lô, khi còn là Sau-lô, một người Pha-ri-si sốt sắng trong luật pháp của Môi-se, đã chống lại Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ và bắt bớ các tội tở của Ngài, vì ông đã không suy gẫm kỹ Lời Đức Chúa Trời, đã được ban cho Môi-se chép xuống cuốn sách mà người ta đã gọi là *Luật pháp của Môi-se*, vì thế cho nên ông đã phạm tội chống lại Đấng đã cứu chuộc mình. Sứ đồ Phao-lô, sau khi được giải cứu ra khỏi quyền lực của sự tối tăm, bấy giờ ông mới nhận biết thân thể xác thịt của ông (*giống cái*) là **hay chết**.

Rô-ma 7:1-25: Hỡi anh em (vì tôi nói với những kẻ biết luật pháp), vậy anh em há chẳng biết rằng luật pháp chỉ cai trị người ta khi còn sống hay sao? Cho nên, đàn bà có chồng, hễ chồng còn sống bao lâu, thì luật pháp buộc phải theo chồng bấy lâu; nhưng nếu chồng chết, thì người vợ được thoát khỏi luật pháp đã buộc mình với chồng. Vậy nếu đang lúc chồng còn sống, mà vợ đi lấy người khác, thì phải bị kêu là đàn bà ngoại tình; nhưng nếu chồng chết, thì vợ được buông tha khỏi luật pháp, dầu lấy người khác cũng chẳng phải là đàn bà ngoại tình vậy. Hỡi anh em ta, anh em cũng như vậy, bởi thân thể của Đấng Christ,

anh em đã chết về luật pháp, đặng thuộc về người khác, tức là người đã từ kẻ chết sống lại, hầu cho chúng ta được kết quả cho Đức Chúa Trời. Vì khi chúng ta còn sống theo xác thịt, thì các tình dục xấu xa bị luật pháp xui khiến, hành động trong chi thể chúng ta và kết quả cho sự chết. Nhưng bây giờ chúng ta đã chết về luật pháp, là điều bắt buộc mình, thì được buông tha khỏi luật pháp đặng hầu việc Đức Chúa Trời theo cách mới của Thánh Linh, chớ không theo cách cũ của văn tự. Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Luật pháp há là tội lỗi sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng tôi chỉ bởi luật pháp mà biết tội lỗi; vì nếu luật pháp không nói: Người chớ tham lam, thì tôi đã không biết sự tham lam. Ấy là tội lỗi đã nhân dịp, bởi điều răn mà sanh ra mọi thứ ham muốn trong lòng tôi: vì không có luật pháp thì tội lỗi chết đi. Ngày xưa tôi không có luật pháp mà tôi sống; nhưng khi điều răn đến, thì tội lỗi lại sống, còn tôi thì chết; vậy thì té ra điều răn vốn nên làm cho tôi sống, đã dắt tôi đến sự chết. Vì tội lỗi đã nhân dịp, dùng điều răn để dành tôi và nhân đó làm cho tôi chết. Ấy vậy, luật pháp là thánh, điều răn cũng là thánh, công bình và tốt lành. Vậy thì điều lành trở làm cơ cho tôi chết sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là tội lỗi đã làm cho tôi chết, hầu khi nó nhân điều lành làm chết tôi, tự bày ra nó là tội lỗi; đến nỗi tội lỗi nhân điều răn trở nên cực ác. Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng; nhưng tôi là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi. Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bây giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy. Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dính dấp theo tôi. Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy. Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết nầy? Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục luật pháp của tội lỗi.

Trong kế hoạch tìm một dòng dõi thánh của Đức Giê-hô-va, có nhiều “*chướng ngại vật*” mà hết thảy loài người phải vượt qua để được sự sống lại và sự sống đời đời, hoặc là để bị hư mất đời đời và thời gian mà mỗi người sống trên đất này sẽ là thời gian của cuộc đua cho được phần thưởng của sự sống đời đời.

Trong thuộc thể, thế gian có nhiều môn thể thao và người ta có các trường đua cho các môn này. Dù trường đua có đủ tiện nghi tốt nhất cho cuộc tranh tài, nhưng kẻ thù nguy hiểm nhất khiến cho vận động viên phải chiến thắng nó trước khi bước vào trường đua, đó chính là thể lực của người đó.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên một thân thể xác thịt cho loài người - **A-đam, người nam**, còn được gọi là *giống đực*, nhưng **A-đam, người nam (giống đực)** đó phải cai trị, phải quản trị, phải thống trị thân thể của chính mình (là *giống cái*), như chồng phải cai trị vợ vậy. Chính thân thể xác thịt của người ta, là *giống cái*, với những đặc tính mà Đức Giê-hô-va đã ấn định đó thì không phải là dễ dàng cai trị, đó là: *để đâm, để chọc thủng, sự đâm, sự chích, để khoan, để soi xét, để đục lỗ, để bổ nhiệm, để chỉ định, để chọn, để lập, để đặt tên, để rửa sả, để phi báng, để bị đánh, để biểu lộ tình cảm*;

Chúng ta hãy xem dân Y-sơ-ra-ên trong thân thể xác thịt (*giống cái*) đã làm phiền lòng Đức Giê-hô-va như thế nào và vì cơ *giống cái* đó không chịu vâng phục luật pháp của Đức Chúa Trời nên dân Y-sơ-ra-ên phải bị đánh hoai, thân thể không có chỗ nào lành cả.

Ê-sai 1:1-20: Về đời Ô-xia, Giô-tham, A-cha và Ê-xê-chia, là các vua nước Giu-đa, thì Ê-sai, con trai A-mốt, có sự hiện thấy về nước Giu-đa và thành Giê-ru-sa-lem. Hỡi các tầng trời, hãy nghe; hỡi đất, hãy lắng tai; vì Đức Giê-hô-va có phán rằng: Ta đã nuôi nấng con cái, trưởng dưỡng chúng nó, song chúng nó dấy loạn nghịch cùng ta. Bò biết chủ mình, lừa biết máng của chủ; song Y-sơ-ra-ên chẳng hiểu biết, dân ta chẳng suy nghĩ. Ôi! nước mắc tội, dân mang lỗi nặng nề, tông giống độc dữ, con cái làm bậy bạ kia! Chúng nó đã lìa bỏ Đức Giê-hô-va, khinh lờn Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, đã trở nên xa lạ và lui đi. Các người sao còn cứ bậy nghịch, để lại bị đánh nữa? Đầu đều đau đớn cả, lòng đều mòn mỏi cả. Từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chẳng có chỗ nào lành: rất những vết thương, vết sưng cùng lằn mới, chưa rịt, chưa quấn, cũng chưa bôi dầu cho êm. Xứ các người là nơi hoang vu, thành các người bị lửa thiêu hủy; dân

ngoại nuốt đất đai các người trước mặt các người, hoang vu như bị dân ngoại phá tán. Con cái Si-ôn bị bỏ lại như lều vườn nho, như chòi ruộng dưa, như thành bị vây. Ví bằng Đức Giê-hô-va vạn quân chẳng để chúng ta còn sót lại chút đỉnh, thì chúng ta sẽ giống thành Sô-đôm và như thành Gô-mô-rơ vậy! Hỡi các quan trưởng Sô-đôm, hãy nghe lời của Đức Giê-hô-va. Hỡi dân Gô-mô-rơ, hãy để tai vào luật pháp của Đức Chúa Trời chúng ta! Đức Giê-hô-va phán: Muôn vàn của lễ các người nào có can hệ gì đến ta? Ta đã chán chê của lễ thiêu bằng chiên đực và mỡ của bò con mập. Ta chẳng đẹp lòng về huyết của bò đực, chiên con và dê đực đâu. Khi các người đến châu trước mặt ta, ai khiến các người giày đạp hành lang ta? Thôi, đừng dâng của lễ chay vô ích cho ta nữa! Ta gớm ghét mùi hương, ngày trăng mới, ngày sa-bát cùng sự rao nhóm hội; ta chẳng khứng chịu tội ác hội hiệp nơi lễ trọng thể. Thật, lòng ta ghét những ngày trăng mới và kỳ lễ các người, là nặng nề cho ta, ta lấy làm mệt mà gánh lấy. Vậy nên, khi các người giơ tay, thì ta che mắt khỏi các người. Khi các người cầu nguyện rườn rà, ta chẳng thêm nghe. Tay các người đầy những máu. Hãy rửa đi, hãy làm cho sạch! Hãy tránh những việc ác khỏi trước mặt ta. Đừng làm dữ nữa. Hãy học làm lành, tìm kiếm sự công bình; hãy đỡ dần kẻ bị hà hiếp, làm công bình cho kẻ mồ côi, binh vực lẽ của người góa bụa. Đức Giê-hô-va phán: Bây giờ hãy đến, cho chúng ta biện luận cùng nhau. Dầu tội các người như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên. Nếu các người sẵn lòng vâng lời, sẽ ăn được sản vật tốt nhất của đất. Nhược bằng các người chẳng khứng và bặt nghịch, sẽ bị nuốt bởi gươm; vì miệng Đức Giê-hô-va đã phán.

Thân thể xác thịt của loài người vốn bởi bụi đất mà ra và trong thân thể đó, Đức Giê-hô-va đã tỏ cho chúng ta biết rằng, trước khi được nắn thành thân hình cho A-đam, thì bụi đất đó đã bị nước biển bao phủ, điều đó mang ý nghĩa tiên tri về thân thể xác thịt của loài người chúng ta, đã vì cố tội lỗi của A-đam (thứ nhất) mà bị bán cho tội lỗi (ma quỷ) và như vậy, môi trường sống của A-đam là tâm linh (*giống đực*) của mỗi người đó là rất khó khăn, vì Đức Giê-hô-va đã phán với A-đam sau khi người phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, rằng: “Ngài lại phán cùng A-đam rằng: Vì người nghe theo lời vợ mà ăn trái cây ta đã dặn không nên ăn, vậy, đất sẽ bị rửa sạch vì người; trợn đời người phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh ra mà ăn. Đất sẽ sanh chông gai và cây tật lè, và người sẽ ăn rau của đồng ruộng; người sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn, cho đến ngày nào người trở về đất, là nơi mà có người ra; vì người là bụi, người sẽ trở về bụi.” (Sáng thế ký 3:17-19).

Trách nhiệm của người nam (A-đam - *giống đực*) là trải các đời không bao giờ thay đổi, đó là **phải quản trị đất, bắt đất phục tùng**. Đất mà mọi người nam (A-đam - *giống đực*) phải quản trị đó có thân thể xác thịt của chính mình (là *giống cái*). Vậy thì ngày nay, khi chúng ta đã được biết Lễ thật này, thì chúng ta sẽ lấy quyền phép nào để **quản trị đất (giống cái)**, là thân thể xác thịt mình?

Lời Chúa chép: **Linh tánh loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va, dò thấu các nơi ẩn bí của lòng.** (Châm ngôn 20:27)

Ngọn đèn của Đức Giê-hô-va là tâm linh chúng ta chính là sự sống của loài người và như vậy, mọi người tin Chúa phải tiếp nhận, vâng giữ và làm theo Luật pháp của Đức Chúa Trời (cả thuộc thể và thuộc linh), vì ngọn đèn đó được thắp sáng bằng Lời của Đức Chúa Trời (chứ không phải bằng chất liệu nào khác).

Thi-Thiên 18:28-30: Chúa thắp ngọn đèn tôi: Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi, soi sáng nơi sự tối tăm tôi. Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đạo binh, Cây Đức Chúa Trời tôi, tôi sẽ vượt khỏi tường thành. Còn Đức Chúa Trời, các đường lối Ngài là trọn vẹn; Lời của Đức Giê-hô-va đã được luyện cho sạch; Ngài là cái khiên cho những kẻ nào nương nấu mình nơi Ngài.

Thi-Thiên 119:103-105: Lời Chúa ngọt hòng tôi dường bao! Thật ngọt hơn mật ong trong miệng tôi! Nhờ giềng mối Chúa tôi được sự thông sáng; Vì vậy, tôi ghét mọi đường giả dối. Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi, ánh sáng cho đường lối tôi.

Trách nhiệm của tâm linh, hay còn được gọi là người bề trong, là người nam, là giống đực là phải mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời để địch cùng mưu kế của ma quỷ, vì thân thể xác thịt của loài người thật là một mặt trận, vì ma quỷ biết khai thác những sự hay chết của thân thể xác thịt ra từ bụi đất của người ta, vì thế cho nên khi tâm linh, tức là người bề trong, còn được gọi là người mạnh sức, biết cầm khí giới của Đức Chúa Trời mà giữ cửa nhà mình, thì mọi thứ ơn của Đức Chúa Trời ban cho loài người sẽ được giữ vững, vì ngọn đèn tâm linh loài người phải luôn được thắp sáng (sự tỉnh thức) thì nó sẽ nhận biết được mọi sự mà tư tưởng (cái lòng của người ta) của nó sẽ được soi sáng bằng sự sáng của Lời Đức Chúa Trời từ nơi ngọn đèn

của Đức Giê-hô-va (tâm linh của người ấy). Như vậy, mọi ý tưởng của tâm trí xác thịt người ta sẽ được quản lý, được cai trị bởi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, được soi sáng từ ngọn đèn của Đức Giê-hô-va đặt nơi tâm linh người ta và người ta sẽ tránh được sự phạm tội.

Ê-phê-sô 6:10-18: **Vả lại, anh em phải làm mạnh dạn trong Chúa, nhờ sức toàn năng của Ngài. Hãy mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu kế của ma quỷ. Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn nạn, anh em có thể cự địch lại và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng. Vậy, hãy đứng vững, lấy lễ thật làm dây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công bình, dùng sự sẵn sàng của Tin Lành bình an mà làm giày dép. Lại phải lấy thêm đức tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ. Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mũ trụ, và cầm gươm của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời. Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu nguyện và nài xin. Hãy dùng sự bền đỗ trọn vẹn mà tỉnh thức về điều đó, và cầu nguyện cho hết thầy các thánh đồ.**

Con người bề ngoài (giống cái) không phải là đồ bỏ đi, dù nó như một bãi chiến trường với đủ thứ gai góc, chà chuôm, đầy đầy những sự ham muốn trong khi thế gian đầy đầy chàm bầy rình rập. Nhưng những sự đó là do Đức Giê-hô-va cho phép nó tồn tại, vì đó là điều tốt lành cho kế hoạch **tìm một dòng dõi thánh** cho Ngài, nên người tin Chúa phải nhận biết ý muốn của Đức Giê-hô-va là tốt lành và mọi người tin Chúa phải nhờ sức toàn năng của Đức Thánh-Linh để được đứng vững và được thắng những sự ấy, vì Chúa Jê-sus đã phán rằng: **“Đến bây giờ, các người chưa từng nhân danh ta mà cầu xin điều chi hết. Hãy cầu xin đi, các người sẽ được, hầu cho sự vui mừng các người được trọn vẹn. Ta đã dùng ví dụ mà nói cho các người mọi điều đó. Giờ đến, là khi ta chẳng còn dùng ví dụ mà nói cùng các người nữa, nhưng khi ấy ta sẽ nói rõ ràng về Cha cho các người. Trong ngày đó, các người sẽ nhân danh ta mà cầu xin, ta chẳng nói rằng ta vì các người sẽ cầu xin Cha đâu; vì chính Cha yêu thương các người, nhân các người đã yêu mến ta, và tin rằng ta từ nơi Cha mà đến. Ta ra từ Cha mà đến thế gian; nay ta lìa bỏ thế gian mà về cùng Cha. Các môn đồ thưa rằng: Bây giờ thầy phán rõ ràng, và không phán bằng lời ví dụ. Bây giờ chúng tôi biết thầy thông biết mọi điều, không cần phải có ai hỏi thầy; bởi đó nên chúng tôi tin thầy ra từ Đức Chúa Trời. Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Bây giờ các người tin chẳng? Nay, giờ đến, đã đến rồi, là khi các người sẽ tản lạc, ai đi đường nấy, và để ta lại một mình; nhưng ta không ở một mình, vì Cha ở cùng ta. Ta đã bảo các người những điều đó, hầu cho các người có lòng bình yên trong ta. Các người sẽ có sự hoạn nạn trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế gian rồi!”** (Giăng 16:24-33)

Đức Chúa Jê-sus Christ đã thắng thế gian nhờ quyền phép của Lời của Đức Chúa Trời ở trong Ngài, chính Lời Đức Chúa Trời đã giữ cho đức tin của Chúa Jê-sus được vững vàng, vì Chúa Jê-sus đã nhận biết ý muốn của Đức Chúa Cha và Ngài sống cho ý muốn của Đức Chúa Cha được nên trên chính Ngài. Chúa Jê-sus tập trung vào ý muốn của Đức Chúa Cha, nghĩa là Ngài vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Cha và Ngài ở trong sự yêu thương của Đức Chúa Cha. Không chiều theo tư dục của xác thịt mình, nhưng bắt xác thịt phải sống theo ý muốn của Đức Chúa Cha, đó là làm theo mọi điều mà Đức Chúa Cha đã phán dạy.

Khi chúng ta tiếp nhận, vâng giữ và làm theo Lời Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được trở nên người mới, là người được dự phần bốn tánh Đức Chúa Trời.

Ê-sai 55:10-13: **Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai góc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.**